

ΝΥΚΤΕΡΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
 ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διευθυντής και ιδιοκτήτης Κ. Γ. Μιχαλόπουλος

Συνδρομή προπληρωτέα.

Δι' αγγελίας και διατριβάς ιδιαίτερα συμφωνία
 προπληρωνόμεναι.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 5 ΛΕΠΤΑ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 34.

Γραφεία—οδός Τσαμαδού 10.

Αθήναι, Κυριακή, 12 Μαΐου 1902

ΔΗΛΩΣΙΣ

Η «**ΝΥΚΤΕΡΙΣ**», ή μόνη καθ' άπασαν τήν Άνατολήν εϊδική θεατρική εφημερίς, ή συμπληρουσα μετά τινας ήμέρας τόν πρώτον από τής ιδρύσεώς της έτος, επαναλαμβάνουσα από σήμερον τήν τακτικήν έκδοσίν της. δηλαδ' εϊς τούς άπανταχού αξιοτίμους κ. κ. συνδρομητάς της, ότι τόν από τών άποκρέω μέχρι σήμερον διαρρεδσαν χρονικόν διάστημα, καθ' ό διεέκοψε τήν έκδοσίν της, ένεκα τής όλιγίστης θεατρικής κινήσεως, δέν θα καταμετρηθῆ εϊς τόν χρόνον τής συνδρομής, αλλά θ' αφαιρεθῆ τοϋτο, θα σταλώσι δέ τούς συνδρομητάς όλα τά μέχρι τής συμπληρώσεως τής συνδρομής των άπαιτούμενα φύλλα.

Τήν από τινος χρόνου άπουσίαν τής «**Νυκτερίδος**» από τού θεατρικού όριζόντος άπαραίτητον θεωρούμεν να δικαιολογήσωμεν πριν ή εισέλθωμεν εϊς τόν κυρίως θέμα, όπερ διά τού παρόντος πραγματευόμεθα.

Η από τών άποκρέω έλλειψις συστηματικής εν τῷ θεάτρῳ εργασίας, ήτις και επί τινας άκόμη ήμέρας θα εξακολουθήσῃ όπωσδήποτε ύπάρχουσα, ήνάγκασεν ήμάς να διακόψωμεν, όχι τήν εϊς τά θεατρικά άνάμιξιν μας, αλλά άπλώς τήν έκδοσίν τής «**Νυκτερίδος**», εϊς τās στήλας τής όποιας και ή χρονογραφική μόνον άναγραφή των περισσοτέρων κατά τόν χρονικόν τούτο διάστημα παραστάσεων, θα ήτο, αν μή τι άλλο, έντελώς περιττή. Έκ πρώτης όψεως δέν φαίνεται ευχερώς πείθον τόν έπιχειρήμα, διότι τοιουτοτρόπως δικαιολογουμένους ήδύνατό τις να μάς άντικρούσῃ πρὸς στιγμήν, ισχυριζόμενος, ότι όσον άσήμαντος και αν θεωρηθῆ ή καλλιτεχνική δράσις των κατά τόν προμνησθέντα χρόνον έργασθέντων θιάσων, καθήκον ήμῶν ήτο να παρακολουθήσωμεν αὐτήν, άφού τόν φύλλον μας, ως εκ τής εϊδικῆς άποστολῆς του, όφείλει πάντοτε ν' άναγράφῃ οϊανδήποτε θεατρικὴν κίνησιν, ένῳ εϊς άλλου ή εξακολουθήσις τής λειτουργίας τού Β. Θεάτρου ήδύνατο να παράσῃ άρκοῦσιν και σημαίνουσιν όπωσδήποτε ὕλην εϊς μίαν έβδομαδιαίαν θεατρικὴν εφημερίδα. Πλήν ή περι ής πρόκειται θεατρική κίνησις ήτο

† ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΝΙΚΑ

Καίτοι όλίγον άργά, όμως πρὸς τιμήν τής μνήμης τής άτυχούς ιεροφάντιδος, δημοσιεύομεν σήμερον με τήν επανάληψιν τού φύλλου τήν εϊκόνα αὐτῆς. Η Εύαγγελία Νίκα από νεαρῆς ήλικίας έμπορουμένη διακαούς, θερμουργού και άπείρου διά τόν θεάτρον έρωτος κατώρθωσε διά τής έπιμονῆς της, τής θελήσεώς της και πρὸ παντός διά τής διαρκούς μελέτης της και τής εύρείας άντιλήψεώς της να δημιουργήσῃ εν βραχεί διαστήματι θεατρικῆς εργασίας όνομα περι ό πάντες οϊ έρασταί τού θεατρικού κάλλους ὕφαινον τās ωραιότερας διά τόν θεάτρον ελπίδας, έβλεπον άνελισσομένην περι αὐτήν τήν πολύχρουν ήριδα και ήλπίζον τήν αναβίωσιν τής θεατρικῆς μας δόξης, τού ελληνικού φιλολογικου κάλλους. Αλλά φεῦ! ό αὐτός βάσκανος δαίμων ό αφαρπάσας από τās άγκάλας τού Βασιλικου Θεάτρου τόν Δημ. Αγγελάκην, αφήρπασε διά τής ψυχρῆς και παγερῆς καταγιγίδος του και τήν Εύαγγελίαν Νίκα.

τόσον μικρά, ή δέ καλλιτεχνική αὐτῆς χροιά κατά τόν πλείστον μέρος αὐτῆς τόσον άναξία λόγου, ώστε ή χάριν αὐτῆς και μόνης τακτικῆς τής «**Νυκτερίδος**» έκδοσις θα έμενε σήμερον έντελώς άδικαιολόγητος άπέναντι εκείνων, οϊτινες τυχόν ήθελον φέξῃ ήμάς ως άσκόπως καταναλίσκοντας χάρτην και μελάνην και οὐ-

δεμίαν εϊλικρινῆ διά τόν θεάτρον καταβάλλοντας μέριμναν.

Πλείονας μάλιστα κατά τής αὐτῆς ένστάσεως έχομεν άντιρρήσεις προκειμένου να παραδεχθῶμεν ότι εϊς τās παραστάσεις και τήν υπό πᾶσαν έποψιν λειτουργίαν τού Β. Θεάτρου ήτο δυνατόν να εύρεθῶσιν ίχνη σοβαρῆς εργασίας, αξίας να προκαλήσῃ τόν αδιάπτωτον ενδιαφέρον τού κοινου και των θεατρογράφων και να υποβοηθήσῃ μάλιστα τήν τακτικήν έκδοσιν ενός θεατρικου φύλλου. Απο τής ένάρξεως τής λειτουργίας τού εϊρημένου θεάτρου, εύθυσ άμέσως διαγνώσαντες εν τῷ προγράμματι αὐτου έργασίαν και βλέψεις έκφυλισμένων έγκεφάλων, ήγωνίσθημεν πασαις δυνάμεσιν όπως άποτρέψωμεν τόν έπαπειλούντα τās έθνικῆς βλέψεις κίνδυνον. Πλειστάκις κατεδείξαμεν τόν ποιόν των διδαχθέντων έργων, τής προσωρινῆς διευθύνσεως και τās συνεπειῆς των πράξεων της, ή δ' εξακολούθησις τού επί τούτων έλέγχου, οὐδένα δυστυχῶς άφουρνίζοντος, θα ήτο των αὐτων πραγμάτων άναμάσσημα όχληρόν, οὐ μόνον διά τούς άναγνώστας μας αλλά και δι' ήμάς αὐτούς, εύθυσ εϊς αρχῆς ύποσχεθέντας εϊλικρινεστέρων συμβολῶν εϊς τήν άναγέννησιν τού ελληνικου θεάτρου. Εξ άλλου οϊ τά τού Β. Θεάτρου χειριζόμενοι, εξασφαλίσαντες πρὸ πολλου ὕψηλοτέραν άνοχήν, τίς οϊδε υπό τίνων λόγων ύπαγορευομένην, και εκ των προτέρων έχοντες υπ' όψιν ότι δι' οϊανδήποτε ένεργείαν των ὕφίσταται άπόλυτος έλευθερία και άτιμώρητον, έπιδιώκουν τόν εϊς αὐτούς άρέσκον τόσον άπροκαλύπτως πλέον, ώστε να μη ύπάρχῃ άνάγκη όργάνων δημοσιότητος όπως καταστῶσι γνωστά τά συμφέροντα. αϊ πράξεις και αϊ βλέψεις των.

Και ήδη εϊς τόν θέμα μας.

Η πρώτη εν τῷ θεατρικῷ κόσμῳ έμφάνισις τής «**Νυκτερίδος**» συνωδευέτο υπό προγράμματος ὕπισχουμένου τήν σύμπραξιν αὐτῆς εϊς τήν άνόρθωσιν των κακῶς εν τῷ θεάτρῳ μας κειμένων. Τήν ὕπόσχεσιν διεδέχθη ή έργασία και ταύτην καλοί όπωσδήποτε καρποί, δυστυχῶς όμως όχι άρκετοί ώστε να δυνάμεθα σήμερον να καυχηθῶμεν ότι βαίνει ήδη ταχεία ή πραγματοποιήσις των βλέψεων τού προγράμματός μας. Αλλ' έντός τόσον βραχείας χρονικου διαστήματος δέν ήτο δυνατόν να έχωμεν πλειοτέρους καικαλλιτέρους καρπούς διότι ή ταχεία τής ελληνικῆς σκηνης άναγέννησις δέν εξηρπάτο μόνον εκ τής καταπολεμήσεως τού παρασιτισμου

STATIONER

ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΑ — ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ — ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ

Κ. Τ. ΓΙΑΒΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰδικῶν ἰατρῶν

Ἀπὸ δεκαπενταετίας τῶν ἁνω ροσημάτων.

Ἰδιαιτέρα αἰθουσα διὰ τὰς κυρίας.

Τέλειον εἰδικὸν χειρουργεῖον.

Δέχεται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὸ ἑσπέρασ 8—9.

58 — ὁδὸς Ἀθηνᾶς — 58

(Παραπλευρῶς Ἀγίας Κυριακῆς).

ὅστις ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν λυμαινεται αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν ἐθνικῶν διὰ τὸ ἑλληνικὸν θέατρον πόθων, διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς ὁποίας ὅμως δὲν ἔρκει μόνον ἡ ἰδική μας ἐργασία. Εὐθύς ὡς ἐγένετο λόγος περὶ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τοῦ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Στέμματος τεθέντος Ἐθνικοῦ Θεάτρου, ἄμεσον ὑπὲρ τῆς πραγματώσεως τοῦ σκοποῦ τοῦ ἔσχομεν καὶ ἡμεῖς ἐνδιαιφρόν, καθὸ τῶν ἐθνικῶν πόθων μέτοχοι καὶ θεράποντες ἐν αὐτῷ, ἀείποτε ἔχοντες ὑπ' ὄψει ὅτι ἡ πραγματώσις τῶν ὀνείρων τοῦ ἑλληνισμοῦ ὀλοκλήρου θὰ ἦτο αὐτὴ αὕτη ἡ πραγματώσις τοῦ σκοποῦ ὃν ἐπιδιώκομεν ἀπὸ τῆς πρώτης εἰς τὰ τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου ἀναμιξέως μας. Δυστυχῶς, τὰ πράγματα μᾶς ἐδίδαξαν, ὅτι ἡ εὐγενεστέρα ὑπηρεσία ἦν εἴχομεν νὰ προσφέρωμεν ὡς ὑπέρμαχοι μίαν ἐθνικῆς ἰδέας ἦτο ἡ κήρυξις ἀμελιήτου πολέμου κατὰ τῆς πορείας τοῦ Β. Θεάτρου, τοῦ ὁποίου αἱ πύλαι ἠνεώγησαν χωρὶς νὰ ὑπάρχη καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ προορισμοῦ τοῦ. Καὶ ἀληθῶς! Τίς θὰ λησμονήσῃ ὅτι ἡ ἑλληνικὴ δραματουργία ἀπελακτίσθη ὡς μὴ δυναμένη νὰ τέρψῃ τὰ ἐνστικτικὰ ἐκφύλων ὑπάρξεων, καὶ ὅτι μυρία ἐφιλοτεχνήθησαν ἀνοησίαι ὅπως δικαιολογηθῆ τὸ σφαγιασάν τὰς ἐθνικὰς ἐλπίδας πραξικόπημα. Τίς θὰ λησμονήσῃ ὅτι τὸ Β. Θεάτρον ἐγένετο πεδῖον ἀγενοῦς διαμάχης, ἧς ἥρωες ὑπῆρξαν αὐτοὶ οἱ ταχθέντες ὡς βοηθοὶ τοῦ Βασιλέως εἰς τὸ βαρὺ ἔργον τῆς ἐξυπηρετήσεως τοῦ ἐθνικοῦ γοήτρου, ἀσεβοῦντες πρὸς τὸν Ἄνακτα, τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ ὁποίου ἀπῆλαυον, καὶ ἐπιλήσμονες τῆς ἱερᾶς ὑποχρέωσός ἦν Οὐτὸς ἀνέλαβεν ἀπέναντι τοῦ ἔθνους, περιβάλλον μετὰ τὴν αἰγλήν τοῦ Στέμματός Του τὸ Ἐθνικὸν Θεάτρον; Τίς θὰ λησμονήσῃ ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διαμάχης αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ παραίτησις τοῦ διευθυντοῦ καὶ ὁ προσωρινὸς εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ διορισμὸς τοῦ γραμματέως, ὅστις ἔχει τὸ δικαίωμα σήμερον νὰ καυχᾶται ὅτι ὑπῆρξε τὸ μεγαλειότερον τῶν παρακωλύσαντων πᾶσαν πρόδοον τοῦ Β. Θεάτρου προσκόμμάτων;

Ἄλλ' εἰς τὸν ἀγῶνα ὃν διεξάγομεν καυτηριάζοντες πάντα ταῦτα, οὐδεὶς μέχρι σήμερον ἔτεινε χεῖρα βοηθείας. Οἱ γνωρίζοντες τὸ Θεάτρον ἀτόχοι δημοσιογραφικοῦ καλᾶμου ἐλησμόνησαν τὸ καθήκον των καὶ ἐπέτρεψαν εἰς τὴν ἀγυρτείαν νὰ ἐπιδιώξῃ ἐλευθέρως τοὺς σκοποὺς τῆς, διότι ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἡ φιλαυτία των ἐκολακεύθησαν ὑπὸ τῶν ἀρμυδιῶν, ἐν και-

ρῶ καὶ καταλλήλως. Ἄλλ' ἀποροῦμεν πῶς ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀνέχεται ἀκόμη τοὺς περιφρονητὰς τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ Του! Τί πρέπει νὰ καταμνησθῆ ἀκόμη ἐνώπιόν Του διὰ νὰ καλέσῃ αὐτοὺς εἰς ἀπολογία; Δὲν διστάζομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ βραδύτης αὕτη προσέλασε καὶ προκαλεῖ συζητήσεις καὶ σχόλια. Ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχοντες μάλιστα τινές, οἱ ὁποῖοι παρεξηγήσαντες τὴν ἀνοχὴν ταύτην ἰσχυρίσθησαν ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἀνοίχων τὰς πύλας τοῦ Β. Θεάτρου δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει ἐθνικοὺς πόθους καὶ βλέψεις, ἀλλὰ τὴν ἰδιαν τέρψιν καὶ διασκεδάσιν, πρὸς ἐξυπηρετήσιν τῶν ὁποίων θεωρεῖ καταλλήλους τοὺς νῦν διευθύνοντας. Ἄστοχος ὅσον καὶ μοχθηρὰ ἡ σύλληψις. Ἀείποτε ἠσθάνθημεν τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀποδείξωμεν τὸ ἀνυπόστατον τῆς γνώμης αὐτῆς καὶ ἐλπίζομεν ὅτι τὸ μέλλον θὰ μᾶς ἐφοδιάσῃ μετὰ κατάλληλα πρὸς τοῦτο ἐπιχειρήματα!

Καιρὸς εἶνε νομιζόμεν νὰ βοηθήσῃ ὁ Ἄναξ τοὺς διὰ τὸ γόητρον τοῦ θεάτρου Του ἐξαχζομένους, δίδων ἐν τέρμα εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν. Ἐσημειώθη ἤδη πρὸ πολλοῦ εἰς τὰ βιβλία τοῦ Β. Θεάτρου ἡ λῆξις τῆς πρώτης θεατρικῆς περιόδου τοῦ καὶ ὅμως ὁ προσωρινῶς διευθύνων παραμένει ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν του, ὅπερ σημαίνει ὅτι οὐδεμία εἰσέτι ἐλήφθη ἀπόφασις περὶ σοβαρᾶς ἐργασίας. Ἄρκει ἐξ ἄλλου, διὰ νὰ πεισθῆ τις περὶ τοῦτου, ἐν βλέμματι εἰς τὰς γενομένας μεταρρυθμίσεις εἰς τὸν θίασον τοῦ Βασιλικῶ Θεάτρου, καὶ αἰτινες εἶνε ἔργον τοῦ προσωρινῶς διευθύνοντος. Θὰ ἀνεύρῃ εἰς αὐτὰς τὴν βρωμεροτέραν συναλλαγὴν. Εἶνε ἀληθές ὅτι προσελήφθησαν καὶ δύο ἢ τρεῖς ἀνεγνωρισμένης ἱκανότητος ἠθοποιοί: ἀλλ' ἡ συμπλήρωσις τοῦ θιάσου θὰ γίνῃ, ὡς εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν, δι' ἠθοποιῶν ἀναξίων οἰασδῆποτε προσοχῆς, ἰσαξίων ὅμως τοῦ διευθύνοντος γραμματέως καὶ ἀξίων τῆς εὐνοίας του. Ἐκ τῶν μεταρρυθμίσεων αὐτῶν θὰ συμπεράνῃ ὅτι καὶ πάλιν ἡ ἑλληνικὴ τραγωδία περιφρονεῖται, ἀφοῦ οὐδὲ σκέψις γίνεται κἂν περὶ προσλήψεως τῶν διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς καταλλήλων προσώπων, ὅτι τέλος ἡ κακοδαιμονία ἧτις περιέβαλεν τὸ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς γενομένον θῆμα τῆς ἀμαρτίας Β. Θεάτρου θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον τὸ ἔργον τῆς. Καὶ ἄλλοτε ἐπεκαλέσθημεν τὴν ἀρωγὴν τοῦ Βασιλέως πρὸς ἄρσιν τῆς κακοδαιμονίας αὐτῆς. Ἄς παραδώσῃ τὸ Θεάτρον Του εἰς στιβαροὺς βραχίονας ἀνδρὸς δυναμένου νὰ κατανοήσῃ τὴν βαρύτητα τοῦ ἔργου ὅπερ θάναλαβῇ, ἀξίον νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν λήθην τὰς ἀμαρτίας τοῦ παρελθόντος δι' εὐσυνειδήτου καὶ ἐντίμου ἐργασίας. Ἄν ὁ Ἄναξ οὐδένα κρίνει κατάλληλον ἄς κλείσῃ τὰς πύλας τοῦ Θεάτρου Του. Εἶνε ἡ εὐγενεστέρα ὑπηρεσία ἦν ἔχει νὰ προσφέρῃ σήμερον εἰς τὸ ἑλληνικὸν θέατρον, ἡ μόνη ἐπούλωσις τῶν πληγῶν τῆς τρωθείσης ἐθνικῆς φιλοτιμίας.

Ἄ Τροβαδοῦρος

ΣΥΝΕΤΙΣΘΗΤΕ

Ζητοῦμεν ν' ἀνακαινίσωμεν τὸ θέατρον ἀποκαθαίροντες τὸν καὸν τῆς Μελοποιήσεως ἀπὸ τὴν κόπρον τοῦ Αὐγεῖου καὶ δημιουργοῦντες ἠθοποιοὺς ἐπαξίους τοῦ προορισμοῦ καὶ τοῦ μεγέθους τοῦ ἔργου των, δὲν ἐσκέφθημεν ὅμως, ὅτι πρέπει πρῶτον νὰ δημιουργήσωμεν ἀνθρώπους ἠθοποιοὺς, ἀποκαθαίροντες τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἀπὸ τὰ βρωμερότερα ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα πλημμυροῦσιν αὐτὴν, ἀπὸ τὸ ρῦπος τὸ ὁποῖον τὴν περιβάλλει. Τὰ βρωμερὰ δὲ ταῦτα καὶ δυσώνυμα ἐλαττώματα εἶναι πολλὰ καὶ ποικιλλώνυμα, πρωτεύουσι δὲ ἡ ἐλλειψίς τοῦ γνῶθι σαυτόν, ἡ παχυλὴ ἀμάθεια, ὁ ὑπερβολικὸς μέχρι μωρίας ἐγωισμὸς τοῦ πάντα δύνασθαι καὶ ὁ μέχρι λύσσης φθόνος πρὸς πάντα ὁμοτέχον. Ταῦτα εἶναι τοσοῦτον ἀλληλένδετα καὶ ἐπὶ τοσοῦτον συνέχονται, ὥστε τὸν θάνατον ἢ τὴν ζωὴν τοῦ ἐνὸς συνακολουθεῖ καὶ ὁ θάνατος ἢ ἡ ζωὴ καὶ τῶν λοιπῶν. Πλὴν ἀποστρέφοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς μας ἀπὸ τῶν ἄλλων πρὸς στιγμὴν προσηλωμένον τούτους μόνον ἐπὶ τοῦ μουσαροῦ φθόνου, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐμποτίσει τὴν καρδίαν τοῦ ἠθοποιοῦ, ἔχει ἐμπεύσει ἐξ ὀλοκλήρου τὴν διάνοιαν καὶ τὰς σκέψεις του, ὥστε σκέπτεται πάντοτε, καὶ κοιμώμενος ἀκόμη, πῶς νὰ κακολογήσῃ τὸν συνάδελφόν του, πῶς νὰ τοῦ ἀποπνίξῃ τὸν ζῆλον, τὴν πρόδοον, τὴν ἐργασίαν του.

Δυστυχῶς τὸ αἰσχρὸν καὶ κτηνώδες τοῦτο συναίσθημα ἔχει ποτίσει τὰς ρίζας τοῦ θεάτρου μας μέχρις ἀπελπισίας καὶ ἔχει ἀναμιχθῆ μετὰ τὸ αἷμα αὐτῶν, οὐχὶ πάντων ἀλλὰ τῶν πλείστων σχεδὸν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε κτηνώδως πλέον καὶ ἀσυστόλως θύουσιν αὐτῶ. Ἡ ἀπόπειρα πάντοτε συναδέλφου των, ἡ ἐκ τῆς εὐγενοῦς καὶ καλλιτεχνικῆς ἀμίλλης ἀπορρέουσα ἐξεγείρει εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τῶν ἄλλων ὠκεανόν, θάλασσαν ἀπέραντον ἐξηγριωμένην ἐκ τῶν λαύρων κυμάτων τοῦ φθόνου καὶ τῆς κακίας. Γεννᾶται ἀγὼν ἄνιστος μετὰ ἀμίλλης εὐγενοῦς ἀφ' ἐνὸς καὶ φθόνου ἀφ' ἑτέρου, μετὰ ἀμιλλῆς καλλιτεχνικοῦ ἀφ' ἐνὸς καὶ κτηνώδους καὶ ἀναίσχυντου κακεντρεχείας ἀφ' ἑτέρου Πᾶν δ,τι μουσαρόν καὶ δηλητηριώδες ἐνέχει ἡ καρδία των τὸ ἐξεμεῖ κατὰ τῶν συναδέλφων καὶ πειρᾶται ὡς ὄφις λυσσῶν νὰ περισφίξῃ καὶ ἀποπνίξῃ πᾶσαν εὐγενῆ ἰδέαν καὶ πάντα εὐγενῆ καὶ ἀνθρώπινον ζῆλον. Ἴδου εἰς ἠθοποιοὺς ἐπειροδόμενος ἐπὶ τοῦ εὐγενοῦς ἐγῶ, ὀρμώμενος ἀπὸ εὐγενοῦς σκοποῦ πειρᾶται ν' ἀναρρηχηθῆ ὑπεράνω τῆς ἐφ' ἧς ἰσταται καλλιτεχνικῆς βαθμίδος καὶ ἰδοὺ μυρία ἀνθρωπίσκοι περὶ αὐτόν, εἴτε καλλιτέχναι λέγονται οὗτοι ὀπωδῆποτε, εἴτε παρείσακτοι εἶναι διεσδύσαντες εἰς τὸ θέατρον μόνον ψωμισμοῦ χάριν, προσπαθοῦντες ὅλας δυνάμεις μετὰ τὰς χεῖρας καὶ μετὰ τὴν γλῶσσαν, ὡς ὄφις λυσσαλέος συρίζοντες καὶ ἐμοῦντες τὸ δηλητήριόν των κατὰ τοῦ προσώπου τούτου, νὰ κρημνίσωσιν

αὐτὸν εἰς τὴν ἀφάνειαν, εἰς τὸ χάος τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως. Οἱ μὴ ἔχοντες ποσῶς συναισθησιν τῆς ἐργασίας των καὶ τοῦ προορισμοῦ των, οἱ μὴ γνωρίζοντες τί ἐστὶ θεάτρον καὶ τί ὑποκρισις, ἀλλὰ μόνον ψωμιζόμενοι ἐξ αὐτοῦ, ὁμιλοῦσι δογματικῶς καὶ μετὰ περιστῆς κωμικῆς ἀκαδημαϊκῆς σοβαρότητος περὶ θεάτρου, περὶ τέχνης, περὶ ὑποκρισεως καὶ τόσων ἄλλων τὴν θεατρικὴν τέχνην ἀφορώντων. Ἀμαθείς αὐτοὶ βλέπουσι μόνον τὴν ἀμάθειαν τῶν ἄλλων· ἐπαίσχυντοι ἐγώισται αὐτοὶ ὁμιλοῦσι μόνον περὶ τοῦ ἐγωισμοῦ τοῦ ὁμοτέχνου των. Αἰσθάνονται τὴν γυμνότητα των καὶ θέλουσι διὰ τῆς ταπεινώσεως τῶν ἄλλων νὰ ἀνέλθουν ὅλγρον ἐπὶ τῶν ποδῶν των.

Τὸ ἀποτρόπαιον καὶ κακοθέστατον τοῦτο ἐλάττωμα ἔχει δυστυχῶς ποτίσει μέχρις ὅστέων, ἂν ὄχι ὅλους, τοὺς πλείστους ὁμοῦς ἠθοποιούς μας, μὴ συναισθανομένους ὅτι τούτου ἕνεκα καὶ μόνου δὲν θὰ κατορθώσουν ποτὲ νὰ αἰσθανθῶν τὸ μέγεθος τῆς ἀποστολῆς των καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Τέχνης των. Ὁ καλλιτέχνης δὲν ἀρκεῖ νὰ φέρῃ μόνον τὸ ὄνομα καλλιτέχνης, ἀλλ' ἐπάναγκες λίαν καὶ ἀναπόφευκτον νὰ εἶναι εἰς τὴν ψυχὴν τοιοῦτος καὶ τὰς ἰδέας εὐγενῆς καὶ εἰς πάντα ἀνώτερος τοῦ ἀνθρώπου· ἄλλως ὁ τοιοῦτος δὲν εἶναι καλλιτέχνης ἀλλὰ μόνον ζυλοσχίστης ἐπαγγελματίας.

Ἴνα λοιπὸν ὁ ἠθοποιὸς δυνήθῃ καὶ ἐπιβάλλῃ τὴν διδασχὴν του καὶ ἐμπνεύσῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς τέχνης του καὶ προκαλέσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν ἄλλων, πρέπει νὰ παύσῃ φθονῶν, νὰ παύσῃ ὑβρίζων καὶ βωμολοχῶν εἰς βᾶρος τῶν συναδέλφων του, νὰ καθαρῖσῃ τὴν καρδίαν του ἀπὸ τὰ χαμερπῆ καὶ βρωμερὰ συναισθήματα, τὰ ὁποῖα τὴν ποικίλουν καὶ νὰ ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν Τέχνην του προσβλέπων εἰς τὴν πρόοδόν του διὰ τῆς ἀμίλλης μόνον καὶ οὐχὶ διὰ τῶν ὕβρεων, διότι ἄλλως θὰ εἶναι οὗτος, ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πάλιν, οὐχὶ καλλιτέχνης, ἀλλὰ ζυλοσχίστης ἐπαγγελματίας.

Ἄλκιβιάδης

ΘΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΜΑΣ

Κατὰ τὴν ἐφειτεινὴν θερινὴν περίοδον θὰ παιζῶσιν ἐν Ἀθήναις οἱ ἐξῆς θιάσοι: Εἰς τὸ θεάτρον τοῦ «**Τσόχα**» ὁ θιάσος τῆς κ. Βερώνη, ὁ ὁποῖος τῶρα παίζει εἰς Βόλον· θ' ἀρχίσῃ τὰς ἐνταῦθα παραστάσεις του κατὰ τὰ μέσα Ἰουνίου, διότι ἤδη παίζει ἐν αὐτῷ τῷ ἵπποδρόμῳ Βιτάλη-Ρωσσιῆ, τὸ ὁποῖον ἤρχισε τὰς παραστάσεις του ἀπὸ τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ Ἀπριλίου καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ ταύτας μέχρι τέλους Μαΐου, ἀπὸ τῆς 1 δὲ Ἰουνίου θ' ἀρχίσῃ ἡ κατεδάφισις τοῦ ἵπποδρομίου καὶ ἡ ἐπισκευὴ καὶ ἀνακαινίσις τοῦ θεάτρου τούτου, ἧτις θὰ διαρκῆσῃ περὶ τὰς 10 περίπου ἡμέρας, καθ' ἃς θὰ προετοι-

μάζεται ὁ θιάσος τῆς κ. Βερώνη. Εἰς τὸ θεάτρον «**Βαριετὲ**» ὁ θιάσος τοῦ κ. Παντοπούλου, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειται ἤδη ἐνταῦθα καὶ ὅστις θ' ἀρχίσῃ τὰς παραστάσεις του κατὰ τὰς 20 Μαΐου. Εἰς τὸ θεάτρον τῆς «**Ὁμονοίας**» τὸ μετονομασθησόμενον «**Νέα Σκηνὴ**» ὁ ὁμώνυμος θιάσος, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ κ. Χριστομᾶνος ἐτοιμάζει νέον ὄλιω θεάτρον κατεδαφίσας τὸν παλαιόν. Περὶ αὐτοῦ θὰ γράψωμεν ἐν καιρῷ. Εἰς τὸ θεάτρον τῆς «**Νεαπόλεως**» Ἑταιρεία Ἑλλήνων ἠθοποιῶν. Αἱ παραστάσεις θ' ἀρχίσουν κατὰ τὰς 18 Μαΐου ἐν δὲν ὑπάρξῃ κανεὶς λόγος ἀναβολῆς. Ἐν Πειραιῇ, εἰς τὸ θεάτρον «**Διονυσιάδου**», ὁ θιάσος τοῦ κ. Ἀλεξιάδου, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειται ἤδη εἰς Πειραιᾶ. Εἰς τὰς Πάτρας, εἰς τὸ θεάτρον «**Παράδεισος**» ὁ θιάσος τοῦ κ. Κοτοπούλη μετὰ τῆς κ. Παρασκευοπούλου, ὁ ὁποῖος ἀναχωρεῖ μεθ' αὐτὴν διὰ Πάτρας.

Τὸ προσωπικὸν τῶν θιάσων τούτων, ὡς καὶ τὸ δραματολόγιον αὐτῶν θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχές, διότι μέχρι σήμερον οὐδὲν βεβαίον φαίνεται, εὐρισκομένων ἐτι τῶν πλείστων θιάσων ἐν τῇ καταρτίσει των, γνωστὸν δὲ τυγχάνει ὅτι μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, ἐφ' ὅσον καὶ εἰς θιάσος καταρτίζεται, ἀλλάσσουν γνώμην καὶ... θιάσον οἱ ἠθοποιοί.

Δι' ὁποιοὶδήποτε νέον καταρτισμὸν θιάσου καὶ ἀναχώρησιν αὐτοῦ θὰ γράψωμεν ἐν καιρῷ.

Ἐν τέλει δὲ θὰ δημοσιεύσωμεν τὸ προσωπικὸν τοῦ «**Β. Θεάτρου**» ὡς θὰ ἔχη συμπληρωθῇ ἕως τότε, μετὰ τὴν ἐπιφύλαξιν νὰ συμπληρώσωμεν τὸ δημοσίευσμά μας μετὰ τὴν ἐκάστοτε νέαν πρόσληψιν, ἧτις, ὡς λέγουσιν οἱ οἰωνοί, θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχουν ἠθοποιοὶ διαθέτοντες περισσοτέρως μέσα καὶ ὀλιγωτέραν ἱκανότητα.

Πίικμαν

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Βασιλικὸν Θεάτρον

«**Ἑλληνικὸς Βασιλικὸς Θιάσος**»

Τὴν 29 Ἰανουαρίου 1902, ἡμέραν Τρίτην, ἐπανελήφθη ἡ τρίπρακτος κωμῳδία ἡ «**Γυναίκομαχία**» τῶν Scribe καὶ Lagouvé.

— Τὴν κόμησσαν Δωτρεβάλ ὑπεδύθη ἡ Ἀργυροπούλου μετὰ πολλῆς λεπτότητος καὶ χάριτος· ἐπαιε δὲ δύναμιν πολλὴν καὶ τέχνην μεγάλην, διαπλάσασα πολὺ καλὰ τὸν χαρακτήρα τῆς δαιμονιώδους ταύτης γυναικός· ἡ ἔκφρασις τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ προσώπου τῆς ἦτο λαμπρὰ· ἡ χαρὰ, ἡ λύπη, ἡ ἀδμονία, ὁ φόβος, ἡ ζηλοτυπία, ὁ ἔρωσ κτλ. ἐξωγραφίζοντο ζωηρῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου τέλος ἦτο ἡ προσωποποίησις τοῦ πονηροῦ καὶ εὐφυοῦς ἅμα· τῆς παρατηρούμεν μόνον τὸ ἐξῆς: νὰ προσπαθῇ ὅσον τῆ εἶνε δυνατόν νὰ καλύπτῃ τὸ ἐλάττωμα τοῦ στόματος τῆς, διότι φαίνεται ὅτι ἔχει πάντοτε κάτι τι εἰς αὐτό. Διὰ τῆς ὑποδύσεως τοῦ χαρακτήρος τούτου ἡ Ἀργυροπούλου ἀνεδείχθη λαμπρὰ κωμῳδός, ἀπεδείχθη δὲ τρανώτατα ὅτι τὴν ἀδικοῦν φοβερά, ἀναμιγνύοντες αὐτὴν εἰς τὰ δράματα.

— Τὴν Λεωνίαν Βιργοντιῆ ὑπεδύθη ἡ Λα-

λαούνη· ἐπαιε μετὰ πολλῆς λεπτότητος καὶ χάριτος· ἡ ἔκφρασις τῶν τε ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ προσώπου τῆς ἦτο τελεία ἀποτύπωσις τῶν πληρούτων τὴν καρδίαν τῆς παθῶν.

— Τὸν Ἑρρίκον Δὲ Φλαβινιῆ ὑπεδύθη ὁ Φύρστ· ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ μέρους του ἀπέτυχε, διότι δὲν ἦτο τοῦ χαρακτήρος του. Ὁ Ἑρρίκος εἶνε τρυφερὸς ἐραστὴς καὶ λεπτοκαμωμένος, πλὴν γενναῖος καὶ ἰσχυρὸς, πράγματα μὴ συμφωνοῦντα μετὰ τὸν χαρακτήρα καὶ τὸ ἀνάστημα τοῦ Φύρστ.

— Τὸν Γουσταῦον Δὲ Γρινιῶν ὑπεδύθη ὁ Τασσόγλου· ἐπαιε μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.

— Τὸν Βαρῶνον Μονισσάρ ὑπεδύθη ὁ Ζάννος· ἐπαιε πολὺ καλὰ, δὲν ἠδυνήθη ὁμοῦ καὶ νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸ κοινὸν ὡς σοβαρὸς καὶ αὐστηρὸς ἄνθρωπος, καθὼς καὶ εἰς τὴν Κόμησσαν, διότι ὁ κόσμος ἐσυνήθισε νὰ βλέπῃ τὸν Ζάννον εἰς κωμικὰ μέρη πάντοτε καὶ οὐχὶ εἰς σοβαρά. Διὰ τοῦτο φρόνιμον εἶνε τὰ μέρη ταῦτα νὰ δίδωνται εἰς τοὺς καταλλήλους ἠθοποιούς καὶ ν' ἀφίουν τὸν Ζάννον εἰς τὴν θέσιν του διὰ νὰ μὴ γελά τὸ κοινὸν ὅπου δὲν πρέπει νὰ γελά.

— Τὸν ὑπηρετὴν ὑπεδύθη ὁ Βαρνάβας· τὸν ὑπαξιωματικὸν τῶν Δραγόνων ὁ Ἀργυροπούλος καὶ τοὺς τέσσαρας στρατιώτας οἱ Λαλαούνης, Ἀγγελάκης, Βαλέττας, Δελενάρδος.

— Ἡ μετάφρασις τῆς «**Γυναίκομαχίας**» ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Χ. Ἀννίνου εἰς γλῶσσαν... Ζακυνθίαν· γλῶσσαν πάντῃ ἀκατάλληλον διὰ τὸ θεάτρον. Ἴδου ἐν παραδείγματι τί λέγει ἡ Κόμησσα Δωτρεβάλ πρὸς τὸν Βαρῶνον Μονισσάρ: «**ἡ κ α λ α κ α γ α θ ο σ ὑ ν η σ α ς κύριε**» (πρᾶξ. α') λέξις διὰ στόμα ἠθοποιοῦ ἀπαγγελομένη εἰς... δόσεις τρεῖς! Παρακατιῶν ἀπαντᾷ τις: «**ἡ ε ὑ ε ρ γ ε τ ρ ι ἄ μου**», «**π ρ ὀ π ο λ ῶ ν π ε ρ ι σ σ ο τ ἔ ρ ω ν χρόνων**» κλ. κλ.

— Εἰς τὸ τέλος ἐπαίχθη διὰ τρίτην φοράν ἡ μονόπρακτος κωμῳδία «**Ἡ Μυρμηκωφωλητῆ**».

— Τὴν 31 Ἰανουαρίου, ἡμέραν Πέμπτην, ἐπανελήφθη ἡ τετράπρακτος κωμῳδία «**Ὁ Βιβλιοθηκᾶριος**». Περὶ τῆς ἐκτελέσεως τούτου καὶ τῶν ἕκτοτε παιχθέντων ἔργων εἰς τὸ προσεχές.

Δημοτικὸν Θεάτρον Ἀθηνῶν «**Νέα Σκηνὴ**»

Τὴν 29 Ἰανουαρίου, ἡμέραν Τρίτην, ἐπανελήφθη «**Τὸ Κράτος τοῦ Ζόφου**» τὴν 30 Ἰανουαρίου, ἡμέραν Τετάρτην, ἐπαίχθη καὶ πάλιν «**Τὸ Κράτος τοῦ Ζόφου**». Τὴν 31 Ἰανουαρίου, ἡμέραν Πέμπτην, ἐπανελήφθη ἡ «**Λοκαντιέρα**». Τὴν 2 Φεβρουαρίου, ἡμέραν Σάββατον, ἐπανελήφθη ὁ «**Ἐχθρὸς τοῦ Λαοῦ**». Τὴν 3 Φεβρουαρίου, ἡμέραν Κυριακὴν, ἐπανελήφθη ἡ «**Λοκαντιέρα**». Τὴν 5 Φεβρουαρίου, ἡμέραν Τρίτην, ἐπανελήφθη ὁ «**Ἐχθρὸς τοῦ Λαοῦ**». Τὴν 8 Φεβρουαρίου, ἡμέραν Παρασκευὴν, ἐπανελήφθη ἡ «**Ἀλκυστις**». Κατόπιν διέκοψε τὰς παραστάσεις τῆς ἡ «**Νέα Σκηνὴ**» ἕνεκα τοῦ ἐν τῷ «**Δημοτικῷ Θεάτρῳ**» διδομένου κατ' ἔτος γοροῦ τῆς Μουσικῆς Ἑταιρίας χάριν τῶν Ἀπόκρεω, καὶ ἐπανελάβε ταύτας τὴν 17 Μαρτίου, ἡμέραν Κυριακὴν, καθ' ἣν ἐπαιε διὰ πρώτην φοράν τὴν «**Κόρην τοῦ Ἰεφθᾶ**».

— Τὴν Βεατρίκην ὑπεδύθη ἡ δις Κυβέλη Ἀδριανού· ἐπαιε πολὺ καλὰ, ἐγχειρίζετο ὁμοῦ περισσοτέρα ζωὴ εἰς τε τὴν ὁμιλίαν, τὰς σκηναϊκὰς κινήσεις καὶ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου τῆς, τὰ ὁποῖα θέλει πολὺ ζωηρὰ καὶ ὁ συγγραφεὺς λέγων ἐν σημειώσει (σκηνῆ ε') «**ἡ Βεατρίκη στρέφει πρὸς τὸν Μάριον ἄ π α σ τ ρ ἄ π τ ο υ σ α ὑ πὸ χαρᾶς, θέτει τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη τῆς διὰ νὰ τὸν ἐ μ π ο δ ῖ σ ῃ νὰ συμπληρώσῃ τὴν φράσιν του...**» «**Ἐτι δὲ, ὅταν ἀναχωρῇ ἡ Ἀρσενία (σκηνὴ ε')** καὶ μένει μόνη μετὰ τοῦ Μαρίου νὰ μὴ τοῦ λέγει χωρὶς τὸ βιβλίον τὸ «**καὶ μετὰ δύο μῆνας ἡ κόρη ἐπέστρεψε...**» ἀλλὰ νὰ ἀνοίγῃ τὸ βιβλίον καὶ ν' ἀναγινώσκῃ, ὅπερ καὶ φυσικώτερον εἶνε καὶ καλλίτερον. Ὅταν δὲ κατόπιν

λαμβάνει τὸν στέφανον καὶ τὸν φορεῖ νὰ ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μαρίου καὶ ὄχι νὰ κάμνη θάνατον. Ἡ ἐνδυμασία (σκηὴ β') δὲν ἦτο καλῶς ἐφηρμοσμένη ἐπὶ τοῦ σώματός της, οὔτε ἐφόρει κατόπιν πλουσίαν καὶ πολυτελῆ ἐνδυμασίαν (σκηὴ γ') ὅτε ὑπεδέχθη τὴν Ἀρσενίαν, οὔτε ὅταν ἀνεχώρησεν αὐτὴ τὴν παρηκολούθησεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου, διότι δὲν ὑπῆρχε τοιοῦτον ἐν τῇ σκηνῇ, ἀλλ' ἐκ τῆς θύρας τοῦ δωματίου περιεργον εἶνε πῶς τότε λέγει ὅτι τὴν εἶδεν ἀνερχομένην εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ πῶς ὅτι εἶδε τὴν ἄμαξαν κάμπτουςαν τὴν γωνίαν! Ἐπίσης δὲν παίρνει τὸ ἐν τῷ ἔργῳ δέμα ἐκ τοῦ πιάνου, ἀλλ' ἀπὸ τὴν αὐλήν. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου τούτου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν τελείαν καὶ ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν αὐτοῦ· μελέτην λοιπὸν καὶ προσοχὴν περισσοτέραν εἰς ὅλα, ὁμιλίαν καθαρὰν, τελείαν καὶ ζωηρὰν ἀπεικόνισιν ὄλων τῶν ὑπερπληρούντων τὴν καρδίαν τῆς Βεατρίκης παθῶν καὶ τότε θὰ ἴδῃτε τὸ ἔργον διαφορητικόν, ζωντανόν· θὰ τὸ ἴδῃτε συγκινοῦν καὶ συναρπάζον τὸ κοινόν. Ὁ σκημικός διάκοσμος πολὺ καλὸς καὶ πλούσιος, πλὴν τῶν ἀνθέων τὰ ὅποια ἦσαν ὀλίγιστα, ἐνῶ ἀπειναντίας χρειάζονται παρὰ πολλὰ, ἀφοῦ καὶ ὁ Μάριος τῇ λέγει, ὅτι μετέβαλε τὸ σπῆτι εἰς θερμολήπιον.

— Τὸν Μάριον ὑπεδύθη ὁ Παπαγεωργίου ἦτο πολὺ ξηρὸς καὶ μονότονος, φοβερὰ δὲ ἐπιτήδευσις ἐφαίνετο εἰς ὅλας τοὺς τὰς σκηνάς· τὸ κάθε τι τὸ προητοίμαζε διὰ νὰ τὸ κάμῃ, οὔτε ἐκφράσιν εἶχεν, οὔτε τίποτε, ἐνῶ πρέπει ὁ παίζων Μάριον νὰ κάμῃ ὅσα εἶπομεν καὶ εἰς τὴν Βεατρίκην. Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Βεατρίκη παίζει πιάνο, ὁ Μάριος ἐκάθητο ἢ μᾶλλον ἐκοιμᾶτο καθήμενος ἐπὶ μιᾶς καθέκλας, ἐνῶ εἶδῶ ἀκριβῶς ὡς ἡθοποῖς ἀναπτύσσει ὄλην τοὺς τὴν τέχνην καὶ τὴν δύναμιν ὁ συγγραφεὺς τὸν θέλει ἀνήσυχον, ἀγωνιῶντα κλπ., πράγματα τὰ ὅποια δὲν εἶδομεν. Ἡ ἐνδυμασία του κάθε ἄλλο ἦτο παρὰ κομψή, ὅπως λέγει ὁ συγγραφεὺς διὰ στόματος τοῦ Σάργη παρατηροῦντος ἐταστικῶς τὸν Μάριον. «Ἐκπλήττομαι ποῦ εἶσαι τόσο κομψὰ ντυμένος τῶρα εἰς τὸ σπῆτι».

— Τὸν Σάργην ὑπεδύθη ὁ Βρατσάνος· ἐπαίξεν ἀρκετὰ καλὰ· χρειάζεται θάρρος περισσότερον εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ζῶν εἰς τὴν σχεδὸν ἐκπνεύσαν φωνὴν του.

— Τὴν Ἀρσενίαν ὑπεδύθη ἡ δις Εἰμαρμένη Εὐανθάκη· ἐπαίξε μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν· ἐχειρίζετο ὁμῶς ζῶν εἰς τὴν ὁμιλίαν της, τὰς σκημικάς της κινήσεις καὶ τὴν ἐκφράσιν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ προσώπου της, ὅπως τὴν θέλει καὶ ὁ συγγραφεὺς μὲ ἀ π α σ τ ρ ἄ π τ ο ν τ ας ὀφθαλμοῦς, διότι αὐτὴ εἶνε γυναῖκα τοῦ ἐλευθέρου κόσμου.

— Εἰς τὸ τέλος ἐπαίχθη τὸ «Τέρας» μονόπρακτον παίγιον, διασκευασθὲν ἐκ τοῦ ρωσικοῦ ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου, τὸ ὅποιον ἦτο ὄνομα καὶ πρᾶγμα... τέρας! Τὸν Σμυρνῶφ ὑπεδύθη ὁ Καλογερίκος, τὴν χήραν Ποπῶφ ἡ Εἰμαρμένη Εὐανθάκη καὶ τὸν Λουκᾶν, ὑπρέστην, ὁ Χρυσομάλλης.

— Τὴν 19 Μαρτίου, ἡμέραν Τρίτην, ἐπαυλήθη ἡ Κόρη τοῦ Ἰεφθά καὶ τὸ «Τέρας» τὴν 21 Μαρτίου, ἡμέραν Πέμπτην, ἐπαυλήθη ἡ «Ἀλχηστis» ἡ παράστασις ἐγένετο πρὸς τιμὴν τῶν Γάλλων περιηγητῶν.

— Τὴν 24 Μαρτίου, ἡμέραν Κυριακὴν, ἐπαίχθησαν διὰ πρώτην φοράν «οἱ ἐρωτευμένοι» τοῦ Γολδόνη κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἡγεμόνος τῆς Μολδοβλαχίας Καρατζᾶ. Περὶ τῆς ἐκτέλεσεως τούτου καὶ τῶν ἐκτοτε παιχθέντων ἔργων εἰς τὸ προσεχές.

Θέατρον Βαριετὲ

Τὴν 26 Ἰανουαρίου, ἡμέραν Σάββατον, ἐπαίχθη ἡ «Θυμιούλα ἡ Γαλαξειδιώτισσα», ἣν ὑπεδύθη ἡ δις Ροζαλία Ἀρνωτάκη· ἐπαίξε μὲ πολλὴν δύναμιν καὶ τέγγην καὶ φυσικώτατα· οὐδεμία ὑπερβολὴ παρετηρήθη, οὔτε ἐπιτήδευσις τις κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μέρους της. Τὸ ἄσμά της ἦτο περιπαθὲς καὶ γλυ-

κύτατον. — Τὸν Κωνσταντῆν ὑπεδύθη ὁ Τσίνοτος ἦτο μονότονος, ξηρὸς καὶ ψυχρὸς, ὅπως πάντοτε.

— Τὸν Νικολὸν ὑπεδύθη ὁ Αὐγερινὸς κρατήσας ἀρκετὰ τὸ μέρος του· ἐχειρίζετο ὁμῶς περισσοτέρα μελέτη. Τὸ ἄσμά του ἦτο πολὺ καλὸν καὶ δικαίως ἐξητήθη ἡ ἐπανάληψις.

— Τὴν Παναγιῶν ὑπεδύθη ἡ κ. Ἀρνωτάκη μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν. Τὴν Κυρὰ Γεωργαίνα ὑπεδύθη ἡ Ζωὴ Δρακάκη, ἣτις μὲς ἐπαρουσιάσθη τόσοσιν πολὺ κόκκινη, ὥστε δὲν ἐδικαιολογοῦντο παντάπασι τὰ κάτασπρα μαλλιά της· Τὴν Ἐλένην ὑπεδύθη ἡ Τασόγλου καὶ τὴν Μαρίαν ἡ Ζωὴ Δρακάκη. Τὰ τέσσαρα Καπετανόπουλα ὑπεδύθησαν οἱ Ἀπέργης, Σταυρόπουλος, Λαζαρίδης καὶ Νικηφόρος καὶ τὸν Γραμματοκομιστῆν ὁ Ἀποστολόπουλος.

— Εἰς τὸ τέλος ἐπαίχθη ἡ κωμῶδι «Νύφη καὶ Φοράδα» μὲ Κουρεμένον τὸν Νικηφόρον, Χαρίκλειαν τὴν Ροζαλίαν Ἀρνωτάκη, Γεωργίον τὸν Παπαϊωάννου καὶ ὑπρέστριαν τὴν Τασόγλου.

— Τὴν 27 Ἰανουαρίου, ἡμέραν Κυριακὴν, ἐπαίχθη ὁ «Ἀρχοντοχωριάτης» μὲ τὸν μοναδικὸν Νικηφόρον καὶ οὕτω ἔληξαν αἱ θεατρικαὶ παραστάσεις ἀρχομένου τότε τῶν κατ' ἔτος διδομένων ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Βαριετὲ» δημοσίων χορῶν κατὰ τὰς ἐορτάς τῶν Ἀπόκρεω.

Ἰταλικὸν Μελόδραμα Boccheciampi

Τὴν 3 Μαρτίου, ἡμέραν Κυριακὴν, μετὰ τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Βαριετὲ» χορούς τῶν Ἀπόκρεω, ἔκαμεν ἐναρξιν τὸ Ἰταλικὸν Μελόδραμα μὲ τὴν «Carmen», ἣν ὑπεδύθη ἡ κ. Campofiore μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν· τὴν ἐσπῆταυτὴν ἐσφουρίθη δαιμονιωδῶς ὁ τενόρος, καὶ ἐσφουρίζετο κατὰ τὴν ἐκάστοτε ἐξοδὸν του, μὴ δυνηθεὶς ἡσύχως νὰ διεξαγάγῃ τὴν παράστασιν· τούτου ἐνεκα διεκόπησαν ἐπὶ τριήμερον αἱ παραστάσεις καὶ ἤρχισαν τὴν 6 Μαρτίου, ἡμέραν Τετάρτην, μὲ τὸν ἀφιχθέντα νέον τενόρον Luigi Poggi· ἐπαίξαν τὴν «Favorita» μὲ Leonora τὴν Campofiore, Fernando τὸν Poggi κλπ.

— Ἐκτοτε ἐξηκολούθησαν τακτικῶς αἱ παραστάσεις, ἀλλ' ἐν ἄκρᾳ ἀποτυχία ὡς μὴ ὄντος ἀρτίου τοῦ θιάσου τούτου καὶ ἐνώπιον ἀραιοῦ, καὶ πολὺ δικαίως, πάντοτε ἀκροατηρίου, μέχρις οὗ ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ.

— Τὸ ἰταλικὸν τοῦτο μελόδραμα διεδέχθησαν ἡ κ. Παρασκευοπούλου, τὸ ἑλληνικὸν μελόδραμα ὑπὸ τὸν Κοκκίην καὶ τὸ ἕτερον ἀφιχθὲν ἐξ Αἰγύπτου ἰταλικὸν μελόδραμα τοῦ Enrico Massini. Περὶ αὐτῶν εἰς τὸ προσεχές.

Ἡ Τσιμπίδα

— Ὅλας τὰς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἀναποκρίσεις ἡμῶν θέλομεν δημοσιεύσει εἰς τὸ προσεχές.

**ΣΗΜΕΡΙΝΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ
Δημοτικὸν Θέατρον Ἀθηνῶν
«Νέα Σκηνή»**

Ἀπόψε ἡ «Κούνια» τρίπρακτον δραμάτιον τοῦ Brieux, ὅστις διὰ πρώτην φοράν διδάσκειται ἀπὸ ἑλληνικῆς σκηνῆς.

— Ἡ διανομὴ ἐγένετο οὕτω: Λαυρεντία Δὲ Ζιριέ—Εἰμαρμένη Εὐανθάκη, Κα Μαρσᾶν—Πασαγιάννη, Ἀδελφὴ Ἐλέους—Βρατσάνου, Λουίζα—Δαναοῦ, Ραυμόνδος Σαντρέλ—Καλογερίκος, Ἀνδρέας δὲ Ζιριέ—Παπαγεωργίου, Ἰατρὸς Μοσᾶκ—Βρατσάνος, Κοσ Μαρσᾶν—Ζήνων.

Θέατρον Τόχα

«Ἰπποδόμιον Βιτάλην-Ρωδιέ»

Ἀπόψε δύο παραστάσεις· ἡ πρώτη τὴν 4 1/2 μ. μ. καὶ ἡ δευτέρα τὴν 9 μ. μ. Εἰς ἀμφοτέραις θὰ λάβουν μέρος ὅλα τὰ πρόσωπα τοῦ θιάσου. Ἐπὶ σύμματος θὰ ἐκτελεσθῶν γυμνάσια ὑπὸ τῆς ἰδῆς Ida Dilello· αἱ πυρμίδες τοῦ Καίρου ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Roussiere

οἱ βασιλεῖς τοῦ ἀέρος· μεγάλη ἵππασία ὑπὸ τῶν Guido καὶ Amedeo κλπ.

Θέατρον Βαριετὲ

«Ἰταλικὸς θιάσος Massini»

Ἀπόψε ὁ θιάσος οὗτος δίδει τὸν Ροῦ-Μπλάς.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Μετ' ἀφάτου χαρᾶς ἀναγγέλλομεν τὴν μετὰ λαμπρῶν ἐπιτυχιῶν ἐπὶ διδασκαλίᾳ ἀναγορευσιν τοῦ εὐπαιδέτου νέου κ. Κωνστ. Ἀναστασίου τοῦ προσφιλοῦς καὶ πολυτίμου ἡμῶν **Τροβαδούρου**.

Ἀπαντες οἱ φίλοι καὶ ἰδίως οἱ τοῦ θεάτρου μετ' ἰδιαζούσης χαρᾶς παρακολουθοῦσι τὴν πρόδον τοῦ νεαρωτάτου τούτου ἐπιστήμονος καὶ βαθέως γνώστου τοῦ θεάτρου, διὰ τὸ ὁποῖον, διὰ δυνατοῦ καὶ εὐτόλμου καλᾶμου, ἡγωνίσθη καὶ ἀγωνίζεται ἤδη πρὸς διόρθωσιν τῶν κακῶς ἐχόντων ἐν αὐτῷ.

Τῷ ἀγαπητῷ ἡμῶν φίλῳ καὶ συνεργάτῃ εὐχόμεθα νὰ ἴδῃ μεθ' ἡμῶν ταχεῖς ἐκπληρουμένους τοὺς διὰ τὸ θεᾶτρον καὶ διὰ τὸ Ἐθνικὸν πόθους μας, δι' οὓς καὶ ἡ «Νυκτερίς» ἰδρῦθη, συγχαίροντες δ' αὐτὸν τῷ εὐχόμεθα καλὴν πρόδον εἰς τὸ ἐπιστημονικόν του στάδιον σφίγγοντες θερμότητα τὴν γειρά του.

— Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἀφίκετο ἐνταῦθα ὁ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Καίρῳ ἐγκαταστημένος κ. Κωνστ. Βενιόπουλος, θεῖος τοῦ ἡμετέρου διευθυντοῦ, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς σεβαστῆς του μητρὸς, τῆς ἀξιότιμου συζύγου του καὶ τῆς εὐπαιδέτου δος θυγατρὸς του καὶ κατέλυσεν εἰς τὸ Σενοδογεῖον «Ἁγίος Γεώργιος».

— Ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἠλεκτὰ χαμόγελα**» ἐξεδόθη ἐν Πάτραις ἡ δευτέρα ποιητικὴ συλλογὴ τῆς ἐμπνευσμένης ποιητρίδος δος Ἰωάννας Δ. Λιθαθινῆς διηρημένη εἰς τρία μέρη· α') «Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου», β') «Εἰς τὴν ποιήτριαν», ἔμμετρον μονόλογον καὶ γ') «Εἰς τοὺς τελευταίους ἔρωτας». Τοὺς στίχους τῆς δος Ἰωάννας Δ. Λιθαθινῆς διακρίνει πλήρης ἀρμονία, ζῶν, πάθος, ἀλήθεια. Ἡ τιμὴ ἐκάστου ἀντιτύπου ὀρίσθη δραχ. 2. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν τῷ Γραφεῖοι μας.

— Συμπληρωθέντος ἤδη καὶ τοῦ 6' τόμου τῆς γ' περιόδου τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος ἡ «**Φύσις**», εἰσῆλθεν ἀπὸ 1 Μαΐου εἰς τὸν γ' τόμον.

— Ἐξεδόθη ὁ 9ος ἀριθμὸς τοῦ φιλολογικῶς περιοδικοῦ «**Ἀττικὴ Ἰρις**» τοῦ εἰσεληθέντος ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ε. ε. εἰς τὸ 5ον τῆς ἐκδόσεώς του ἔτος. Περιέχει ὕλην ποικίλην, διηγήματα, ποιήματα, ἄρθρα, ἐπιστημονικὰς μελέτας κλπ. κλπ.

**ΣΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ
καὶ ΥΙΟΥ**

ὁδὸς Ἐρμού ἀρ. 124 παρὰ τῇ Καπνικαρέᾳ. Κατασκευάζονται ἐπὶ παραγγελίᾳ ΣΕΝΙΛΙΑ παντὸς σχήματος καὶ χρώματος διὰ γαρνίρισμα φορεμάτων καὶ ἐργοχειρῶν.

ΣΕΝΙΛΙΑ ἐγχώρια. ΣΕΝΙΛΙΑ τοῦ γούστου σας τέλεια, μόνον στοῦ ΓΕΡΩ-ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ εὐρίσκετε.

**ἩΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ
Π. Κουραβέλου καὶ Ν. Γιάνναρη**

Ὀδὸς Ἀθηνῶν ἔναντι Δημαρχείου καὶ κάτωθι Μ. Θεάτρον

Κατασκευάζονται ἅπαντα τὰ ἤλεκτρικὰ, εἶδη ἦτοι κώδωνες, τηλέφωνα, ἀλεξικέραυνα, κλειθρα ἤλεκτρικὰ, ἱατρικαὶ μηχαναὶ, ἐργαλεῖα φυσικῆς καὶ τῶν βιομηχανῶν. Ἐγκαθίστανται σύρματα μεμονωμένα, σύρματα ἤλεκτρικοῦ φωτός. Ἐργασία ἡγχυμένη. Τιμαὶ συγκαταβατικαί.